postępowanie w sprawie, ale mimo istnienia ustawowego obowiązku, nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności.

Na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej (u.d.i.p.) bezczynność organu polega na tym, że organ będąc właściwym w sprawie i zobowiązanym do zareagowania na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, w sposób przewidziany u.d.i.p., ani nie udostępnia żądanej informacji w ustawowym terminie, w drodze czynności materialno-technicznej, ani też nie wydaje stosownej decyzji administracyjnej o odmowie udostępnienia informacji publicznej (z uwagi na ograniczenia z art. 5 u.d.i.p. lub - w przypadku informacji przetworzonej - ze względu na brak szczególnie istotnego interesu publicznego) bądź o umorzeniu postępowania (w przypadku określonym w art. 14 u.d.i.p.). Wymaga przy tym podkreślenia, że nie jest możliwe skuteczne podniesienie zarzutu bezczynności w sytuacji, gdy żądana informacja nie stanowi informacji publicznej lub nie jest w posiadaniu organu. W takich sytuacjach organ nie jest zobowiązany, ani do udostępnienia żądanej informacji, ani do wydania decyzji o odmowie jej udostępnienia, lecz powinien jedynie poinformować o tym wnioskodawcę, w drodze pisma mającego postać czynności materialno-technicznej. Pismo to stanowi odpowiedź na wniosek i jednocześnie chroni organ od zarzutu bezczynności (por.: wyrok WSA w Olsztynie z 29 lipca 2013 r., II SAB/Op 45/13, dostępny w internetowej Centralnej Bazie Orzeczeń i Informacji o Sprawach NSA pod adresem http://orzeczenia.nsa.gov.pl, zwanej dalej: „CBOSA").

Reasumując, z bezczynnością dotyczącą udostępnienia informacji publicznej, mamy do czynienia wówczas, gdy podmiot zobowiązany do udzielenia konkretnej informacji, nie podejmuje w terminie wskazanym w art. 13 u.d.i.p. (14 dni od dnia złożenia wniosku, z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 13 ust. 2 i w art. 15 ust. 2 u.d.i.p.) odpowiednich czynności, tj.: 1) nie udostępnia informacji publicznej w formie czynności materialno-technicznej, 2) nie wydaje decyzji o odmowie jej udzielenia, 3) nie informuje wnioskodawcy, że żądana informacja nie jest informacją publiczną, bądź że żądanej informacji publicznej nie posiada, albo 4) nie udziela informacji, o której mowa w art. 14 ust. 2 u.d.i.p.

W niniejszej sprawie, organ uznając, że żądana informacja nie jest informacją publiczną, zastosował trzecie z ww. rozwiązań, pisemnie informując wnioskodawcę, że nie stwierdził podstaw do wydania w sprawie decyzji odmownej. Podkreślić przy